

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/54/2024
Identifikačné číslo spisu: 7121011641
Dátum vydania rozhodnutia: 09.12.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:7121011641.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom 9. decembra 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného J. H. a spol., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods.1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o dovolaní obvineného J. H. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. septembra 2022, sp. zn. 8To/60/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku per analogiam sa dovolanie obvineného J. H. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 2. júna 2022, sp. zn. 4T/58/2021 uznal obvineného J. H. (ďalej tiež „obvinený“) a obvineného H. E. za vinných pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, a pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

v Košiciach dňa 01.08.2021 v čase okolo 21:30 hod. na ul. A. po vzájomnej dohode v úmysle odcudziť televízor poškodeného J. X., prišli k uzamknutej garáži č. XX/X, v ktorej poškodený býva a za použitia násilia odstránili riadne uzamknutú garážovú bránu a po jej prekonaní povedali poškodenému, že si prišli po televízor, ktorý si chcú zobrať, následne obžalovaný J. H. vzal do ruky porisko o dĺžke cca 97 cm a začal ním udierať poškodeného po hlave do rôznych častí tela, čím poškodenému spôsobil tržnozmliaždenú ranu na temene hlavy vo veľkosti 4-5 cm, odreninu na ľavom predlaktí veľkosti 10x10 cm, pomliaždenie a pásovitú krvnú podliatinu na pravej dolnej časti hrudníka veľkosti 4x15 cm s celkovou dobou liečby do 7 dní, zatiaľ čo obžalovaný H. E. stál pri dverách a strážil miesto činu, avšak k odcudzeniu televízora nedošlo, pričom obžalovaný J. H. bol za trestný čin lúpeže podľa § 188 Trestného zákona dvakrát odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, a to rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 4T 64/07 zo dňa 27.06.2007, právoplatným dňa 27.06.2007 a rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 1T 56/2014 zo dňa 20.11.2014, právoplatným dňa 20.11.2014.

Za to obvinenému J. H. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 47 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Z ochranných opatrení mu podľa § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na 18 mesiacov a podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 5 Trestného zákona ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie v ambulantnej forme.

Obvinenému H. E. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil súd I. stupňa úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 3 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V adhéznom výroku podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd I. stupňa uložil obvineným solidárnu povinnosť zaplatiť poškodenému J. X. škodu v sume 567 eur.

Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 20. septembra 2022, sp. zn. 8To/60/2022 podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku, na podklade odvolaní obvinených J. H. a H. E., zrušil prvostupňový rozsudok v celom rozsahu a sám obvineného J. H. uznal za vinného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a obvineného H. E. pre zločin porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

v Košiciach dňa 01.08.2021 v čase okolo 21:30 hod. na ul. A. po vzájomnej dohode v úmysle odcudziť televízor poškodeného J. X., prišli k uzamknutej garáži č. XX/X, v ktorej poškodený býva a za použitia násilia odstránili riadne uzamknutú garážovú bránu a po jej prekonaní povedali poškodenému, že si prišli po televízor, ktorý si chcú zobrať, následne ho sotili na posteľ a obžalovaný J. H. vzal do ruky porisko o dĺžke cca 97 cm a začal ním udierať poškodeného po hlave do rôznych častí tela, čím poškodenému spôsobil tržnozmliaždenú ranu na temene hlavy vo veľkosti 4-5 cm, odreninu na ľavom predlaktí veľkosti 10x10 cm, pomliaždenie a pásovité krvnú podliatinu na pravej dolnej časti hrudníka veľkosti 4x15 cm s celkovou dobou liečby do 7 dní, avšak z dôvodu príchodu hliadky PMJ KR PZ v Košiciach k odcudzeniu televízora nedošlo, pričom obžalovaný J. H. bol za trestný čin lúpeže podľa § 188 Trestného zákona dvakrát odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, a to rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 4T 64/07 zo dňa 27.06.2007, právoplatným dňa 27.06.2007 a rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 1T 56/2014 zo dňa 20.11.2014, právoplatným dňa 20.11.2014.

Za to odvolací súd uložil obvinenému J. H. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 47 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. O ochrannom dohľade a protialkoholickom a protitoxikomanickom ambulantnom liečení rozhodol zhodne s výrokom prvostupňového rozsudku.

Povinnosťou náhrady škody (poškodenému J. X. z titulu bolestného v sume 567 eur podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal (na rozdiel od prvostupňového rozsudku) výlučne tohto obvineného.

Obvinenému H. E. podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienečne odložil s určením skúšobnej doby 5 rokov pri súčasnom nariadením

probačného dohľadu. V rámci toho mu podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov počas skúšobnej doby.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený J. H. vlastnoručne koncipované dovolanie doručené súdu I. stupňa 9. apríla 2024 a uplatnené z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. i) Trestného poriadku. Dovolanie obvineného bolo následne prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Karola Várhalíka (advokáta so sídlom v Košiciach) doplnené o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vlastnom písomnom podaní obvinený namietal, že v pôvodnom konaní na Okresnom súde Košice I rozhodoval samosudca. Samosudca JUDr. Michal Pačuta rozsudkom z 2. júna 2022, sp. zn. 4T/58/2021, ho uznal za vinného pre zločin lúpeže a uložil mu podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 47 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Podľa názoru obvineného už v čase podania obžaloby bolo zrejmé, že ide o trestný čin, pri ktorom nemohol rozhodovať samosudca, keďže dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby presahovala 12 rokov, a teda malo byť konanie vedené a rozhodované v zmysle § 15 a § 16 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Týmto postupom podľa neho došlo k porušeniu vecnej príslušnosti súdu, a tým aj naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (vo veci rozhodol nepríslušný súd) .

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia) namietal, že odvolací súd v konaní o odvolaní nepreskúmal všetky rozhodujúce okolnosti prípadu, v dôsledku čoho nesprávne právne kvalifikoval skutok ako trestný čin lúpeže. Z vykonaných dôkazov podľa neho vyplýva, že nemal úmysel spáchať lúpež, ale že jeho konanie sa malo posúdiť ako trestný čin krádeže. Zdôraznil, že ako osoba neznalá práva a zákonov, ovplyvnená vtedajším obhajcom, pod hrozbou uloženia trestu odňatia slobody na doživotie, urobil vyhlásenie o vine ku skutku kvalifikovanému ako trestný čin lúpeže.

Súčasne v rámci dovolania požiadal o ustanovenie iného obhajcu, keďže bol presvedčený, že pôvodne ustanovený obhajca svojím postupom nepriamo prispel k jeho priznaniu, a preto sa obával o riadne uplatnenie svojich práv.

Dovolanie obvineného bolo následne doplnené aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Karola Várhalíka, ktoré bolo formálne rozšírené o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu). Jeho naplnenie odôvodnil tým, že mu nebol ustanovený obhajca bezprostredne po vznesení obvinenia, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, keďže mu hrozil trest odňatia slobody na doživotie. Dňa 2. augusta 2021 bolo voči nemu vznesené obvinenie, pričom v ten istý deň bol aj vypočutý v postavení obvineného, bez ustanoveného obhajcu a bez jeho prítomnosti pri výsluchu. Podľa jeho názoru výsluch nebol úkonom, ktorý by nebolo možné odložiť do doby ustanovenia obhajcu, a jeho vykonanie v danom procesnom stave predstavovalo porušenie práva na obhajobu, najmä vzhľadom k tomu, že sa pri tomto výsluchu priznal. Z tohto priznania následne vychádzal aj prokurátor v obžalobe a nadviazali naň aj ďalšie procesné úkony, vrátane znaleckých posudkov z odboru psychiatrie a psychológie, pričom už v tom čase bolo zrejmé, že mu hrozí uloženie trestu odňatia slobody na doživotie.

Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie JtK 12/11 (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo 7. decembra 2010, sp. zn. 1To/126/2010), podľa ktorého je pri posudzovaní dôvodov povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku potrebné per analogiam vychádzať z dolnej hranice trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, zvýšenej v dôsledku možného uplatnenia zásady „3x krát a dost“ podľa § 47 Trestného zákona, asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a recidívy podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona. Ak teda v dôsledku týchto okolností hrozí obvinenému uloženie trestu odňatia slobody s dolnou hranicou najmenej 10 rokov, vzniká povinnosť zabezpečiť obvinenému obhajobu už v prípravnom konaní, od okamihu, keď je zrejmé, že tieto zásady môžu byť

uplatnené.

Obhajca bol ustanovený až 4. augusta 2021 z dôvodu uvedeného v § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku po rozhodnutí o vzatí do väzby, teda až po vykonaní výsluchu obvineného a po uskutočnení ďalších úkonov. Podľa obvineného však mal byť obhajca ustanovený okamžite po vznesení obvinenia podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže išlo o konanie vedené pre obzvlášť závažný zločin z dôvodu hroziaceho trestu odňatia slobody na doživotie, a to s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie (JtK 12/11).

V dôsledku nezákonne vykonaného výsluchu považoval za nezákonné aj ďalšie procesné úkony, ktoré naň nadväzovali, vrátane znaleckých posudkov z oblasti psychiatrie a psychológie. Svoju argumentáciu podporil odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. decembra 2021, sp. zn. III. ÚS/561/2021.

Porušenie jeho práva na obhajobu v prípravnom konaní podľa jeho názoru zásadným spôsobom ovplyvnilo jeho psychický postoj k veci. Po počiatočnom priznaní zotrval na svojej výpovedi aj v ďalšom priebehu konania a na hlavnom pojednávaní konanom 17. januára 2022 vyhlásil, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe. K zmene jeho postoja došlo až po vyhlásení spoluobvineného H. E., ktorý uviedol, že je nevinný, a po jeho následnej výpovedi. Po tejto výpovedi sa obvinený J. H. rozhodol znovu vypovedať a uviedol, že poškodeného nenapadol a že sa so spoluobvineným E. dohodli na tom, že zoberú televízor a následne ho predajú.

Ďalej namietal nesprávnosť právneho záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého sa po prijatí vyhlásenia o vine podľa § 257 Trestného poriadku dokazovanie v rozsahu priznania viny nevykonáva, a prípadné porušenie práva na obhajobu v prípravnom konaní nie je v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o vine. Podľa názoru obvineného jeho vyhlásenie o vine nebolo urobené zákonným spôsobom, keďže skutok opísaný v obžalobe nepochopil správne a následne ho sám popísal odlišne.

Napokon poukázal na to, že bol uznaný za vinného zo skutku, ktorý súd I. stupňa modifikoval oproti obžalobe, pričom tieto zmeny mali podľa jeho názoru zásadný význam z hľadiska právnej kvalifikácie skutku. Túto výhradu mal potvrdiť aj sám odvolací súd.

Podľa pôvodného znenia obvinení „prišli k uzamknutej garáži č. XX/X, v ktorej poškodený býva a za použitia násilia odstránili riadne uzamknutú garážovú bránu..... avšak z dôvodu príchodu hliadky PMJ KR PZ v Košiciach k odcudzeniu televízora nedošlo”.

Podľa znenia rozsudku súdu I. stupňa obvinení „, prišli k uzamknutej garáži č. XX/X, v ktorej poškodený býva a za použitia násilia odstránili riadne uzamknutú garážovú bránu..... zatiaľ čo obžalovaný H. E. stál pri dverách a strážil miesto činu, avšak k odcudzeniu televízora nedošlo”.

Obvinený zastával názor, že on aj spoluobvinený sa dopustili totožného skutku, pričom v konaní nebol preukázaný úmysel odcudziť televízor. Spornou ostávala najmä otázka, či sa obaja snažili upustiť od konania smerujúceho k zmocneniu sa cudzej veci, alebo, čo sa javí podľa jeho názoru za pravdepodobnejšie, takýto úmysel nikdy nemali. Po otvorení garážovej brány podľa obvineného došlo „len“ k porušeniu domovej slobody poškodeného, pričom na strane poškodeného došlo aj k ublíženiu na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

Nie je prípustné, aby vyhlásenie o vine, urobené v prítomnosti ustanoveného obhajcu, znamenalo akceptovanie predchádzajúcich pochybení. To platí najmä v prípade, ak by pri zmene právnej kvalifikácie skutku došlo k vylúčeniu možnosti uplatnenia zásady 3-krát a dost', čo by bolo pre neho jednoznačne priaznivejšie z hľadiska výmery trestu.

Vyhlásenie o vine nemohlo viesť k zhojeniu predchádzajúcich procesných pochybení, keďže aj dokazovanie vykonané pred súdom I. stupňa preukázalo, že išlo len o prejav vnútorného psychologického nastavenia, ktoré postrádalo podstatné kvalitatívne znaky priznania viny, keďže skutok

vnímal odlišne od toho, k čomu sa aj formálne priznal. Jeho vyhlásenie tak skôr odrážalo stav ovplyvnený priebehom prípravného konania.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že skutok sa stal odlišne, ako ten ku ktorému obvinený urobil vyhlásenie podľa § 257 Trestného poriadku. Hoci Krajský súd zmenou rozsudku formálne odstránil predchádzajúce nezrovnalosti, podľa jeho názoru tento postup materiálne nemôže obstať. Pri zmene skutkových zistení, alebo právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe, má odvolací súd postupovať podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a rozsudok súdu I. stupňa zrušiť pre podstatnú chybu konania.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa § 386 Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadrila aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice I. Nesúhlasila s tvrdením obvineného o porušení jeho práva na obhajobu, pretože obvinenému bolo vznesené obvinenie 2. augusta 2021 a v ten istý deň bol aj vypočutý v postavení obvineného, a to so zreteľom na právnu kvalifikáciu trestného činu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Podľa prokurátorky nebol daný dôvod povinnej obhajoby. Sudca Okresného súdu Košice I vzal obvineného do väzby, ktorá začala plynúť počnúc 1. augustom 2021, a následne mu bol ustanovený obhajca z dôvodu povinnej obhajoby.

Ďalej poukázala na skutočnosť, že obvinený bol vypočutý opätovne aj 11. októbra 2021 za prítomnosti obhajcu, ktorý bol upovedomený o všetkých úkonoch prípravného konania a ktorých sa aj osobne zúčastnil. Žiadny z úkonov nebol vykonaný bez upovedomenia obhajcu obvineného, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva obvineného na obhajobu, keďže počas celého prípravného konania mal možnosť radiť sa so svojím obhajcom.

Vyhlásenie o vine podľa § 257 Trestného poriadku urobil obvinený dobrovoľne, slobodne a za prítomnosti svojho obhajcu. Obvinený bol zároveň riadne poučený aj o následkoch takéhoto vyhlásenia. Prokurátorka preto nevidela žiaden dôvod, ktorý by naplnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) trestného poriadku ako nedôvodné.

Dovolanie obvineného bolo spolu so spisovým materiálom predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie 12. augusta 2024.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu bolo podané síce oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), avšak bolo podané proti v neskoršom konaní zrušenému rozhodnutiu.

Zo spisového materiálu dovolací súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Košice I z 23. februára 2023, sp. zn. 6T/41/2022, právoplatným 23. februára 2023, bol podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušený skorší výrok o vine, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad, týkajúci sa obvineného J. H. v rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. septembra 2022, sp. zn. 8To/60/2022.

Obvinený J. H. bol týmto rozhodnutím uznaný za vinného pre 2 skutky právne posúdené ako pokračovací zločin lúpeže „podľa § 188 ods.1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, § 138 písm. a) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v bode 1/ formou spolupáchateľstva podľa 20 Trestného v súbehu so zločinom porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 194 ods.1, ods. 3 písm. a) Trestného, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, v bode 1/ aj podľa § 194 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, § 138 písm. a) Trestného

zákona".

Za to mu súd I. stupňa podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona, § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 47 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný spoločný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia; podľa § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 3 roky a podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 5 Trestného zákona mu uložil protialkoholické a protitoxikomanické liečenie v ambulantnej forme; napokon rozhodol aj adhéznym výrokom o nároku poškodeného.

Z uvedeného vyplýva, že dovolanie obvineného bolo už v čase jeho podania podané, a teda je aj v čase dovolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky je dovolaním adresovaným proti rozhodnutiu, ktoré bolo Trestným zákonom predpokladaným postupom v § 41 ods. 3 v celej časti týkajúcej sa dovolateľa - obvineného J. H. pri ukladaní tzv. spoločného trestu zrušené, a teda v čase konania dovolacieho súdu už neexistuje.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmieňanom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmieňanom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmiernosti a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Dovolanie je podľa Trestného poriadku prípustné vtedy, ak smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým došlo k porušeniu zákona, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, za predpokladu, že takéto porušenie predstavuje niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 Trestného poriadku.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré bolo zrušené v súvislosti s ukladaním spoločného trestu za pokračovací trestný čin podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona, ide o dovolanie podané proti rozhodnutiu, ktoré v čase rozhodovania dovolacieho súdu už právne neexistuje.

Dovolací súd preto takéto dovolanie odmietne postupom per analogiam podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku ako dovolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon dovolanie nepripúšťa, keďže absentuje základná podmienka dovolacieho konania - existencia právoplatného rozhodnutia, ktoré by mohlo byť predmetom dovolacieho prieskumu.

Inými slovami, predmet dovolania musí v čase rozhodovania o tomto dovolaní fakticky existovať vo svojej právoplatnej podobe, nemôže ním byť rozhodnutie, ktoré bolo zrušené postupom podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona.

Dovolací súd preto na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, dovolanie obvineného podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku per analogiam, t. j. preto, že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (pretože bolo pred konaním neverejného zasadnutia v celom

rozsahu zrušené) odmietol.

Toto uznesenie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.